

Boh náš Nebeský otec...

Túto duchovnú obnovu sme začali tými slovami, ktoré sme počuli v evanjeliu: „Ktoré prikázanie je prvé zo všetkých? Ježiš povedal: „Prvé je toto: Počuj, Izrael, Pán, náš Boh je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“ Tieto slová nám hovoria veľmi dôležitú vec. V tomto živote, ktorý žijeme Pán Boh chce iba jednu vec, aby sme mali lásku ku nemu. To je to najhlavnejšie o čo sa v našom živote máme snažiť, o čo nám má ísť.

Tu nám nastupuje, ale druhá otázka, veľmi dôležitá: „Ako môžeme milovať Pána Boha, ak ho nepoznáme?“ My totiž môžeme mať lásku iba k človeku, ku osobe, ktorú sme niekedy stretli. Zapáčila sa nám. Oblúbili sme si ju. Prečo? Lebo pre mňa niečo znamená. Mám ku tej osobe vzťah. Buď ten, že mi dáva niečo do môjho života, alebo je mojím pokladom a ja jej chcem niečo dávať. Osobu, ktorú nepoznáme, ku tej sme ľahostajní. Je pre nás neznáma. Nevieme ako vyzerá, ani čo robí, ani čo potrebuje. Tak ako sú pre nás neznámi ľudia žijúci niekde ďaleko, niekde kde o nich ani nevieme, nepoznáme ich a preto k nim nič necítíme, nepoznáme ich...

Iné je to s človekom, s ktorým sa poznáme a s ktorým nás niečo spája. Najmä ak u neho cítíme určité dobro. Ak nám z toho dobra niečo dostáva vtedy cítime, že nás má rád. Sme už takí. Na začiatku obyčajne máme niekoho radi pre niečo. V našom ľudskom poriadku je to otec a mama, naši rodičia. Voči nim máme úprimný vzťah lásky, lebo ich poznáme a skusujeme dobro starostlivosti, bezpečia a darov, ktoré cez nich dostávame. A keď to vidíme a uvedomujeme si, čo všetko pre nás robia a znamenajú, máme k nim lásku.

Keď hovoríme o ťažkostiach a krízach viery, náboženstva, Cirkvi, tak jedna z tých prvých príčin je tá, že málo poznáme nášho Boha. A pýtame sa: „Kde a ako ho môžeme poznať, aby sme si ho oblúbili a mali ku nemu opravdivý vzťah lásky?“ Prvá reč o Bohu je tá, kde nám sám hovorí: „otvorená kniha stvoreného sveta“. Otvorená kniha Božej prírody. Kniha plná krásy, múdrosti, dobra. Kniha, ktorá spieva o Božej moci i veľkosti. Všetko to, čo je okolo nás, čo žijeme, čo máme... Všetko je svedectvo o Božej láske.

Keď si otvoríme aj inú knihu, knihu Svätého písma a prečítame si o stvorení sveta a prvých ľudí: Adama a Evy, spoznáme, že Boh i v týchto slovách sa predstavuje ako niekto dobrý a veľmi starostlivý. Ako skutočný otec. Ako vďačnosť za nádherný svet chcel od nich a chce aj od nás, aby sme za krásou stvoreného sveta, za tým všetkým, čo nám dal i dáva, chce, aby sme našli Jeho, spoznali jeho lásku a rozhodli sa pre neho. Skúsme sa teda teraz zamyslieť ako to bolo na začiatku. „Prečo pán Boh stvoril človeka? Kvôli čomu, aký mal dôvod, že nám dal život a prečo chcel aby sme tu boli a prebývali.“ Prvý dôvod, čo nám hovorí katechizmus je: z lásky. Nie vždy ale tomu aj rozumujeme, čo to znamená z lásky.

Príbližme si tieto slová. Čo znamená urobiť pre niekoho niečo z lásky? To je vždy radosť, dobrý pocit, spokojnosť do našej duše – tak to cítime, keď niečo z lásky urobíme. Napríklad muž manžel, otec postaví dom, kúpi niečo dobré, potrebné... Potom povie: „Poďte, do domu, ktorý som postavil, pozrite, čo som pre vás kúpil!“ Teší sa potom spolu s nimi. Radosť z obdarovania. Podobné niečo skusuje, žena, manželka, keď niečo dobré pripraví pre svoje deti a vidí, že deti majú radosť, potešenie z jej služby a námahy. Teší sa i z toho, že deti sú pri nej a dobre sa pri nej cítia. Preto už hneď od počiatku sa nám Boh javí ako Dobrý. On už od dávna bol, veď je večný a má všetko a plnosť všetkého a rozhodol sa, že stvorí niekoho, koho obdaruje, obšťastní tým, čo on sám má, vlastní. Rozhodol sa, že stvorí človeka a zahrnie ho svojou láskou. Človeka, ktorý sa bude tešiť z krásy, dobra i lásky. Z toho, čo On má, čo On sám vlastní. Javí sa nám ako darca všetkých darov, ako bohatý otec, ktorý miluje svoje deti.

A spôsob, ako človeka stvoril nám poukazuje na to, že naozaj bol i je starostlivý Otec. Napred pre človeka všetko pripravil. Stvoril nebo s anjeli, zem, slnko i mesiac, prírodu neživú i živú a na nej tvory, ktoré sa plavia vo vode i tie, čo lietajú vo vzduchu alebo chodia po zemi... A napokon do kolísky krásneho sveta stvoril človeka: Adama a jeho ženu Evu. Z toho čo čítame, môžeme pochopiť, že všetko Boh stvoril pre človeka. Pre jeho obživu, radosť i potešenie... Boh chcel, aby človek našiel v tomto svete všetko to, čo potrebuje i to, čo ho poteší. No najviac si prial, aby za tým všetkým stvoreným našiel svojho Boha, Otca – Stvoriteľa. Darcu všetkých darov a udržiavateľa všetkého. Boh plný lásky, lebo nám dáva krásny svet, stará sa oň i o nás.

„Toto všetko vám dávam, toto všetko je pre vás. Za darmi prírody, za jej účelnosťou, krásou i poriadkom, ktorú môžete objaviť, za všetkým týmto spoznajte, že vás mám rád. „Skúste a presvedčte sa aký dobrý je Pán.“ – spieva žalmista. Nájsť a spoznať darcu týchto krásnych a veľkých darov, ďakovať mu a rozhodnúť sa túto lásku mu opätovať tak ako to my vieme a dokážeme – to je naša úloha i povinnosť vďačnosti. Spoznať Boha ako niekoho opravdivo milujúceho.

Mário Orbán

Ladislav Horvát

Pokora

*Zem je len zrnkom
Vo vesmíre,
A predsa-
S úžasom hľadím,
Koľko krás vyšlo
Vyšlo tu
Z Božej dlane*

*Odpusť mi Pane,
Chvíle,
Keď moje oči
Sú nevidiace,
Kroky mátožné
A reči
Plané!*

Nie je hviezda ako hviezda

Veľa sa dnes hovorí i píše o hviezdach, star, superstar či megastar. Ich popularita je veľká a často umelo vytvorená tlačou, rozhlasom, televíziou. Pozeráme sa na týchto ľudí s

obdivom, niekedy s úctou. Možnože niektorí si ju aj zaslúžia, ale isté je, že raz sa to skončí. Nech sme ktokoľvek. A nezostane nič z falošnej veľkosti, ale iba skutočný reálny obraz toho, kto sme a akí sme. Nezaváži, čo znamenáme pred ľuďmi, ale iba to, čo znamenáme pred Bohom. Jednoducho, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas a hviezdy budú padať.

Isté je, že keď Pán Ježiš hovoril o padajúcich hviezdach, nemal na mysli tie super — či megastar súčasnosti. Myslel na vesmír, ktorý sa pri jeho príchode tiež bude chvieť. Ale aj to je isté, že podobnosť medzi jeho slovami a veľkými hviezdami, ktoré si dnes môžu dovoliť, čo chcú, nie je čisto náhodná. Všetky totiž padnú a všetci do jedného sa postavíme pred Boží súd. Aj chudáci, ktorí ťažko niesli jarmo života, aj tí, ktorí si o sebe mysleli, že sú tí najmocnejší. Najmocnejší je iba jeden jediný — Pán a on každému odplatí podľa jeho skutkov.

Hovoriť o Božom súde, o jeho spravodlivosti dnes akosi nie je v móde. Väčšinou si myslíme, že nám to nejako prejde. Pán Ježiš hlásal radostné posolstvo, ale k nemu patrí i posolstvo o poslednom súde. A jeho výroky o súde, ktoré máme v evanjeliách, sú niekedy až dramatické. Vari má Kristus dve tváre? Nie. Jeho tvár je vždy tá istá a on sám nevidí v posolstve radosti a v posolstve spravodlivosti nijaký rozpor. Práve naopak. To, že existuje súd, že existuje spravodlivosť, to je pre tých, ktorí trpia a musia znášať nespravodlivosť, radostné posolstvo. Ohrození sa cítia iba tí, ktorí utláčajú, ničia a páchajú bezprávie.

Teda posolstvo o poslednom súde nás zaväzuje. Raz budeme pred Božím súdom stáť všetci, preto by nikto z nás nemal patriť medzi páchatel'ov neprávosti. Každý si musí uvedomovať, že podlieha konečnému súdu, teda že si nemôže robiť, čo chce. To je vedomie, ktoré zaručuje život na zemi. Len čo by chýbalo, bol by všetkému koniec. Vždy, keď sa začína zabúdať na Božiu spravodlivosť, rozmnožujú sa zločiny.

Avšak nerobiť zlo, to ešte nestačí. Už aj to je zlo, keď nekonáme nijaké dobro. Treba nie iba byť spravodlivý, ale aj iných privádzať k spravodlivosti. Tí, ktorí to tak robili, sa budú skvieť ako jas oblohy. A tí, ktorí mnohých

priviedli k spravodlivosti, budú ako hviezdy na večné veky.

Teda vtedy, keď niektoré hviezdy budú padať, druhé začnú vychádzať. Tie dočasné skončia, aby dali miesto tým na večné veky. Nie sú totiž hviezdy ako hviezdy...

Stojíme pred vážnym rozhodnutím. Môžeme byť hviezdami do času a raz iste padnúť a môžeme byť nimi naveky. Múdremu netreba hovoriť, čo si má vybrať...

MARIÁN BUBLINEC

Ak máme dojem,
že naša viera
uháňa zmysluplne vpred,
nezabudnime sa pozrieť
na značku vlaku.
Aby sme namiesto
v nebeskom exprese
nesedeli vo vagóniku
detského kolotoča

Max Kašparů „Šum z pien“

Sväté omše v 33. týždni cezročného obdobia

21.XI.utorok

17.00 + Jozef Mizera a manž.Mária

22.XI. streda

18.00 + Janka Božíková, rodičia a brat

23.XI. štvrtok

8.00 – 16.45 Celodenná poklona
Najsv.Sviatosti Oltárnej
17.00 za farníkov

24.XI. piatok

18.00 + Jozef Vavrinčík, manž.Helena, rodičia
Anna a Michal a sestra Magdaléna

25.XI. sobota

18.00 Mária Parajková
Poďakovanie B.Srdcu za dožitých 80 rokov

Upratovanie kostola č.d. 151 -175

26.XI. 34. Nedel'a – Krista Kráľa

8.00 + Ján Stojkovič (25.výr.)
9.15 + Jozef Macák a manž.Mária

Liturgický kalendár

20.XI. pondelok sv. Félix z Valois, vyznavač
21.XI. utorok Obetovanie Panny Márie
22.XI. streda sv.Cecilia, panna, mučenica
23.XI. štvrtok sv.Klement, pápež, mučeník sv.Kolumbán, opát
24.XI. piatok sv.Emília, sv.Oľdnej Duk-Lak
25.XI. sobota sv.Katarína Alexandrijská, panna, mučenica

Slovo na dnes

**Keď Boh pred tebou prirazí nejaké dvere, vždy ti
otvára nejaké okno.**

Ludova múdrosť

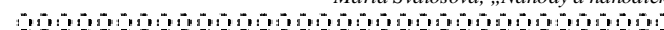
BOH VIDÍ DOPREDU AJ ZA ROH

Či človek naozaj neverí na náhody a či skutočne celkom dôveruje Bohu, to sa nedá zistiť pri akademicknej debate v kaviarni ani z jeho zbožných rečí. To sa ukáže, až keď príde nejaká väčšia skúška. Kto zachová pokoj aj uprostred najväčšej životnej búrky a cíti sa v nej napriek všetkému bezpečný ako milované Božie dieťa, o tom sa dá povedať, že obstál. Mohol by si gratulovať, ale to taký človek zvyčajne neurobí, pretože vie, že silu na to si nedal sám, ale ju dostal od Boha. Možno si spomenie na čas, keď i on ešte koketoval s náhodičkami. Ako sa vtedy cítil zmietaný akýmsi anonymným osudom aj pri celkom malom závanе vetra. Dnes je vďačný za istotu, že žiadne utrpenie tu nie je náhodou, pre nič za nič. Že sa Bohu nič nevyvymklo z rúk.

V živote sa stávajú veľmi ťažké veci. Niekedy nie je vidieť ani na meter pred seba, človek nevie, čo bude zajtra, pozajtra. Je tu len súčasná bolesť, choroba, strata, nespravodlivosť, zmätok. Situácia úplne neprehľadná, nepochopiteľná a ťažká i pre človeka oddaného Bohu. Ani on to nemá ľahké. Pretože dopredu nevidí, môže iba dôverovať. Dôverovať, že Boh s ním má zásadne len dobré plány. Dopredu nevidí, ale môže sa obzrieť späť a poučiť sa zo skúseností. Nájde tie dobré plány vo svojom vlastnom živote i v životoch ľudí okolo seba. Až pri pohľade späť býva jasné, že nešlo o náhodu. Že tá boľavá udalosť bola nevyhnutnou udalosťou, bez ktorej by sa život toho človeka pravdepodobne uberal nesprávnym smerom. Na taký boľavý zásah Prozreteľnosti však môže človek v rámci svojej slobodnej vôle reagovať rôzne. Môže do toho kopnúť, od Boha sa odvrátiť a trebárs aj ubližovať druhým. Môže sa naopak o to viac k Bohu primknúť. Stáva sa oboje.

Poctivo priznávam, že som viackrát bola svedkom veľkej a príkladnej statočnosti ľudí, ktorí sami seba označovali za ateistov. Občas sa s tým stretávame v hospicioch, u pacientov samých alebo u ich príbuzných. Veľmi si ich vážim. O všetkých, ktorých si spätne vybavujem, môžem povedať: „To bola osobnosť.“ A ak niekto dozrie v priebehu života v osobnosť, znamená to, že žil s Bohom, aj keď ho nedokázal alebo nechcel pomenovať. Kto sa dôsledne riadi hlasom svedomia, riadi sa Božím hlasom. To takmer vylučuje vieru v náhodu - i keď niektoré situácie možno tak pomenúval.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

SVÄTÁ TVÁR Z MANOPELLU

V predchádzajúcom čísle sme uverejnili článok o vzácnej relikvii - Svätej tvári zobrazenej na veľmi jemnej tkanine, ktorú uchovávajú v chráme otcov kapucínov v Manopelle. V tomto čísle sa chceme vrátiť k tejto vzácnej relikvii očami významného talianskeho publicistu Renza Allergiho, ktorý v pôvodnom znení možno nájsť na www.renzoallergi.risorse.com. My ho preberáme zo Svätla č. 34/2006:

Relikvia Svätej tváre z Manopellu nie je veľmi známa, no jej história je mimoriadna. V poslednom období sa objavilo aj niekoľko kníh, ktorých autori sa usilujú jej históriu objasniť. Obraz s Ježišovou tvárou bol známy od prvých čias kresťanstva. Evanjelisti a prví cirkevní otcovia hovoria o plátnach, do ktorých bolo zavinené Ježišovo telo po ukrižovaní. K týmto plátnam patria plachty a šatka (sodanum), ktoré ostali po zmŕtvychvstaní Ježiša v hrobe a ktoré si vzali apoštolí Uchovávali ich s veľkou úctou, pretože ich pokladali za dôkaz Ježišovho zmŕtvychvstania, keď zostal na nich odtlačok Spasiteľovho tela. Najprv ich uchovávali v Jeruzaleme, potom v Egypte a napokon v Turecku.

Na začiatku ôsmeho storočia, keď v Konštantínopole vyčíňali obrazoborci, hrozilo nebezpečenstvo, že tieto vzácne relikvie zničia, preto ich ukryli. Sodarium (šatku) s Ježišovou tvárou poslali do Ríma. Starostlivo ju opatrovali vo Vatikáne. Keď r 1204 stratila Byzancia svoju moc, pápež usúdil, že túto relikviu možno pokladať za vlastníctvo Vatikánu a začali ju vystavovať na verejne uctievanie. Od trinásteho storočia prítahovala do Ríma veľké množstvo pútnikov zo všetkých strán. Prichádzali aj králi a cisári, aby si ju uctili. Nosili ju v procesiách a pri väčších slávnostiach ju vystavovali v chráme svätého Petra Piše o tom Dante aj Petrarca Pretože neustále prichádzali požiadavky na kópiu Svätej tváre, vzniklo bratstvo maliarov špecializujúcich sa na vytváranie verných kópií. Okolo roku 1500 sa šatka z Ríma stratila. Nevedno či ju ukradli, ale práve v tom čase sa začala spomínať v súvislosti s Manopellom. Podľa starého dokladu bola v tomto meste v r. 1506, teda práve pred päťsto rokmi.

O úcte k Ježišovej tvári svedčí veľké množstvo votívnych tabuliek uložených v múzeu pri kostole bratov kapucínov, no to, že ju tam uchovávajú, bolo známe len na okolí mesta, rovnako ako jej uctievanie. No v posledných tridsiatich rokoch sa stalo niečo, čo spôsobilo, že úcta k Svätej tvári sa začala rýchle šíriť. A tu musím povedať, že aj ja som sa a pričínil o rozšírenie tejto úcty.

V r. 1978, keď som trávil dovolenku na adriatickom pobreží, začul som rozhovor o Svätej tvári. Zašiel som do Manopella a história tejto relikvie ma veľmi zaujala. Napísal som o tom článok do týždenníka s vysokým nákladom, v ktorom pracujem ako zvláštny reportér. Článok vzbudil veľký záujem, prevzali ho početne noviny a jedna švajčiarska publikácia ho uverejnila v nemeckom jazyku. Jedna kópia skončila v ženskom trapistickom kláštore v Nemecku. Tam článok čítala mladá rehoľná sestra Blandina Paschalis Scholmerová, ktorá bola veľkou cititeľkou Turínskeho plátna. K článku sa neustále vracala, až prišla k záveru, že ak tvár naozaj predstavuje Kristovu tvár, musí sa zhodovať s tvárou na Turínskom plátne. Na stenu svojej izby si pripla reprodukciiu tváre z Manopellu a vedľa nej reprodukciiu Turínskeho plátna a deň čo deň sa na ne dívala. Nebola to však len zvedavosť, ale aj modlitby a rozjímania. Hľadala tvár svojho Pána. Bolo to hľadanie plné lásky. Po čase napísala do Manopella a vyžiadala si väčšiu a farebnú fotografiu Svätej tváre. Tam bola podoba ešte zreteľnejšia.

„Začala som obrazy premeriavať a porovnávať ich proporcie“, povedala mi a pokračovala: „Zistila som, že dĺžka a šírka tváre majú rovnaké rozmery. Morfológický index je pri oboch obrazoch zhodný. Zamerala som sa na podliatiny, modriny a na rany na čele a nose, na zrazeniny krvi v hlbokých vrstvách kože a zistila som, že sú na rovnakom mieste na plátne i na šatke. Urobila som diapozitívy oboch obrazov a

položila som jeden na druhý. Zistila som, že sa dokonale zhodujú.“

Prvý významný vedec, ktorý sa dopyčul o týchto skutočnostiach a začal sa o veci zaujímať, bol Páter Heinrich Pfeifer, jezuita, docent dejín kresťanského umenia na Gregoriánskej univerzite v Ríme, člen pápežskej komisie pre kultúrne cirkevne zbierky. Pri podrobnom skúmaní šatky sa potvrdilo, že bola uctievaná od čias prvotnej Cirkvi.

Ďalší vedec, ktorý sa prípadom začal zaoberať je profesor Andreas Resch, redemptorista, ktorý má za sebou veľkú kariéru vedca a univerzitného profesora. Je zakladateľom vedeckého inštitútu Imago Mundi v Innsbrucku, čo je najprestížnejšie výskumné laboratórium pre javy z hraničných vedeckých oblastí.

Keď prof. Resch preveril prácu sestry Blandiny, odišiel do Manopella, kde starostlivo preskúmal celú vzácnu relikviu. Potom získané údaje spracoval v počítači a porovnal ich s údajmi na Turínskom plátne. Závěry z jeho výskumu sú ohromujúce. Zhrnul ich do nasledujúcich bodov:

- Medzi Turínskym plátom a šatkou z Manopella existuje stopercentná zhoda, ich podobnosť nie je dielom náhody
- Tvár na plátne a na šatke patrí tej istej osobe.
- Ani jeden z týchto obrazov nevytvorila ľudská ruka.
- Ich vytvorenie akoby naznačovalo určitý fotochemický proces.

- Vznik týchto obrazov a ich zhodu nemožno z ľudského hľadiska nijako vysvetliť.

To sú závery, ktoré vyvolali nadšenie. A sú to závery nespochybniteľné. Dokumentujú skutočnosť, ktorá nie je z tohto sveta. Mohli by sme povedať, že Svätá tvár z Manopella je pravá fotografia Ježiša Krista v okamihu zmŕtvychvstania. Je to dar, ktorý spolu s Turínskym plátom chcel Ježiš Kristus zanechať ľudstvu

Preložila: X. Duchoňová

Zvláštne zmysľanie

Túžime po slobode. Po úplnej slobode. Až tak po nej túžime, že sa chceme oslobodiť dokonca aj od Boha a jeho príkazov, lebo nás predsa zväzujú...

A tak si vytvárame boha, ktorý nás údajne neväzuje. Ktorý nám dáva väčšiu slobodu ako ten živý a pravý. Ktorý nie je taký náročný, taký komplikovaný.

Skrátka - na miesto nami zvrhnutého Boha staviame seba. Ved' len povedzte, kto iný ako ja mi lepšie rozumie? Azda budem sám seba obmedzovať? Dávať si náročné príkazy? Nútiť sa milovať hocikoho? Odpúšťať...? Nie, nie, dnes sa pravý Boh už nenosí. Vyšiel z módy. Akosi nezapadá do moderného sveta. Do civilizácie počítačov a hi-fi techniky...

O dôsledku nášho úteku od Boha však radšej mlčíme. Moderná civilizácia totiž nerada hovorí o svojej odvrátenej strane. Rastúci počet psychológov a psychiatrov by však vedel rozprávať. Ale aj tí radšej mlčia. Ani praktickí lekári nás nepozývajú na prehliadku akejkolvek márnice ktoréhokolvek mesta. A nemusí to byť ani veľkomesto. Vari by nám mali v anonymite čudného ticha ukazovať rady a rady chladničiek? Mali by azda ukázať prstom na mrazivých svedkov dôsledkov oslobodenia sa od Boha?

Ale títo svedkovia sú tu. Mŕtvi, ktorých našli zamrznutých ležať v hromade starých novín a kartónových škatúl. Mŕtvi, ktorých otrávených najlacnejším alkoholom našli na uliciach. Obete drog. Obete hladu. Dopravných nehôd. Pohlavných chorôb. Obete gangstrov. Teroristov. Obete vojen. Vrážd. Samovrážd. Dokonca sú tu aj deti, ktoré si siahli na život. Nezmyselne mŕtvi z neznámych príčin...

Mŕtvi, mŕtvi, mŕtvi... Všade sa vznáša mrazivé ticho. Vznáša sa nad telami tých, ktorí zomreli na súčasnú civilizáciu. Ktorí zomreli na túžbu po absolútnej slobode. Slobode aj od Boha.

Prečo si stále myslíme, že keď opustíme Boha, náš život sa zjednoduší? Prečo...? Naozaj je v našom zmysľaní niečo zvláštne... Ale na naše šťastie aj v Božom zmysľaní je niečo zvláštne. Boh sa totiž nechce oslobodiť od človeka. Ani od toho, ktorý sa rozhodol oslobodiť sa od neho. Boh sa nechce oslobodiť od teba, odo mňa. A hoci som sa s ľahkosťou kúpeľného šviháka rozhodol emigrovať

od Boha a jeho lásky, Boh sa s mojím ľahostejstvom nezmieril. Dal sa ma hľadať. Stále ma chce za priateľa. Ba čo viac — za syna. Priam sľedi za mnou, zanovito mi ponúka svoje odpustenie. A ja, hoci sa tak ľahko a rýchlo od neho vzdalujem, nemám šancu oslobodiť sa. Lebo ak naozaj túžim po slobode, po pravej slobode, môj útek sa musí zákonite skončiť - v Bohu.

On je predsa absolútna sloboda.

KN 46//03

Svätý Felix, vyznavač 20.november

Sv. Felix z Valois, zakladateľ rehole OST (* 1127 vo Valois, Francúzsko; † 1212 v Paríži, Francúzsko)

Prijal kňazské svätenie a utiahol sa na osamelú púšť vo svojej vlasti. Keď k nemu prišiel mladý doktor z Paríža, obaja sa rozhodli venovať vyslobodzovaniu kresťanských otrokov zo zajatia. Na uskutočnenie tohoto plánu založili reholu trinitárov, ktorú schválil v roku 1198 pápež Inocent III. Ďalšími aktivitami rehole bolo ošetrovanie chorých, dušpastierska činnosť, starostlivosť o zajatcov. Dodnes sa táto rehoľníci venujú hlavne pohanským misiám, duchovnej starostlivosti o väzňov a farskej pastorácii. Prvý kláštor trinitárov vznikol v Cerfroid vo Francúzsku. Na Slovensku mali kostol v Bratislave (dnes ho nazývame Kostol Najsvätejšej Trojice).

Ide ti o vec či o seba?

67-ročný Felix žil roky v samote, kde sa venoval modlitbe a službe chudobným. Raz ho navštívil mladý kňaz Ján z Mathy a prosil, či by nemohol žiť s ním v pustovni.

Tri roky spoločných modlitieb a práce zjednotili týchto mužov i napriek veľkému vekovému rozdielu. Zatúžili založiť reholu, ktorá by sa venovala väzňom a zajatcom. Spolu odišli do Ríma k pápežovi Inocentovi III. Práve pri tomto stretnutí vynikol Felixov charakter. Inocent oboch mužov vypočul a myšlienka sa mu veľmi zapáčila. Zakrátko schválil novú reholu a za predstaveného zvolil Jána. Starý, skúsený Felix však nescitlivel. Sklonil hlavu pred svojim žiakom a celý sa dal do služby novému dielu.

Ako veľmi potrebuje naša doba príklad staručkého Felixa! Koľkí v kresťanských spoločenstvách scitlivejú, keď nie sú vyzdvihnutí alebo je niekto pochválený namiesto nich. Koľko napätia, nejednoty, závidi, hnevu, súperenia... Prečo?! Lebo nám nejde o vec, ale o seba. Máme pred očami iba svoj záujem, svoj piedestál.

Pane, koľko mojich kontaktov poznačuje práve teraz citlivosť, urazenosť? Komu a kedy som naposledy prial úspech, požehnanie, i keď sa mne nedarilo? Ak už dávno nie, čím skôr sa opravím, lebo inak ma Boh bude učiť lekciami prajnosti voči iným. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

19.XI.06

12345678901234567890123456789012345667890